

“Shin Chan’ té valors familiars”

Hitoshi Mogi
(Tòquio, 1959)
és el productor
d’una de les sèries més
populars i polèmiques
de la televisió,
‘Shin Chan’,
i de les seves
pel·lícules.
Aterrà a Barcelona amb
‘Shin Chan: operació
rescat’ (‘Keiichi Hara’,
1997) i fou convidat
pel Festival Base
per a donar una classe
magistral d’animació.

Després del gran èxit de l’any passat, *Shin Chan*, a la recerca de les boles perdudes, que fou el film més vist en català el 2003 amb quasi 200.000 espectadors, s’estrena el nou lliurament amb setanta còpies en català per a tot Catalunya. Parlem amb el seu productor, Hitoshi Mogi.

— D’on ve la idea de fer la sèrie *Shin Chan*?

— El 1991 un canal de televisió ens demanà un programa per omplir la seva gràcula durant mig any. Vam donar-hi voltes i ens va semblar una bona idea adaptar el popular còmic de Yoshito Usui.

— Veient que aquests sis mesos s’han convertit en tretze anys, quin balanç en fa?

— Molt positiu, perquè ha creat un petit fenomen sociològic, que ja preteníem, com a crítica al nucli familiar japonès.

— Quines són les claus de l’èxit?

— D’una banda, *Shin Chan* és un antiheroi en un país farcit de personatges amb superpoders. Aquest nen de cinc anys, amb la seva innocència, deixa en dubte tot tipus d’autoritat, tant familiar, escolar o la que sigui.

— Els seus dibuixos són intencionadament senzills. Per què?

— Usui volia retratar la societat tal i com la veu un nen de cinc anys.

— En poques paraules, què representa en *Shin Chan* per als japonesos?

— Un nen graciós.

— Però quan la sèrie s’estrenà a Catalunya, el 2001, es creà una polèmica força important sobre la idoneïtat dels seus continguts en horari infantil.

— Va passar el mateix al Japó. Creiem que va destinat a un públic adolescent i adult, tot i que s’emet en horari de sobretaula. De fet, el còmic encara és més àcid i impúdic, que ja ens vam afanyar a suavitzar-lo, perquè no hauria estat possible que ens aprofitessin el projecte televisiu.

— Quin és el perfil de l’audiència japonesa que segueix la sèrie?

— Majoritàriament són homes de quinze anys en amunt, que els agrada veure noies boniques.

— Ara que ho diu, la sèrie també ha estat titllada de sexista.

— Les nostres històries no són discriminatòries ni vexatòries. No és la nostra intenció entrar en aquest joc. El nostre humor es troba dins la paròdia, no en la manca de respecte.

— Què els hi diria, als pares que desaconsellen *Shin Chan*?

— A les enquestes nipones des de fa bastants anys el nostre programa és en el número u en la llista d’espais televisius que els pares no volen que vegin llurs fills. Jo els diria que es mirassin la sèrie amb calma; trobaran que té valors familiars, més enllà de les provocacions que pugui fer en *Shin Chan*.

— Això d’ensenyar el cul i la “trompa”, és imaginació del dibuixant o és habitual en els nens del seu país?

— Vostè què creu? És una invenció i als nens els fa riure molt: la quitxalla començà a imitar la seva peculiar veu i la seva actitud. Les guarderies també es van afegir a les crítiques, perquè costa molt mantenir l’ordre quan els alumnes es baixen els pantalons.

TINA BAGLIÉ

"És ben difícil entrar-hi, al mercat nord-americà, perquè ja tenen bones sèries i perquè ens costa molt competir-hi en màrqueting i publicitat."
"No tinc cap problema que els meus fills vegin *Shin Chan*. I li asseguro que moltes vegades els nens reals són més difícils d'educar que en *Shin Chan*."

— En quins altres països ha tingut bona acollida?

— Espanya és el que més, perquè es pot veure en obert en moltes parts de l'estat. A França i a Alemanya també en té bastant, però a molta distància. I no ens podem oblidar de Corea del Sud, tot i que és un cas a part: Japó no podria funcionar com a líder de l'animació si no fos perquè aquell país realitza una bona part de la feina per encàrrec d'empreses nipones.

— Ha pensat a fer créixer *Shin Chan*, com en el cas de *Harry Potter*?

— *Shin Chan* sempre tindrà cinc anys i es comportarà com fins ara.

— Com s'explica que connectin tan bé dues cultures tan diferents com són la catalana i la japonesa?

— Crec que tenim un sentit de l'humor força semblant. Ens agrada, per exemple, fer bromes escatològiques. I a banda d'això, cada vegada tinc més clar que si vols enganxar gent de tot el món, has d'utilitzar un humor ben local.

— El mercat dels Estats Units se'ls hi resisteix?

— És ben difícil entrar-hi. Primer perquè ja tenen bones sèries, i també perquè ens costa molt competir-hi en màrqueting i publicitat.

— A casa nostra el primer film s'estrenà fa un any. Ara es projecta *Operació rescat*. Quants llargmetratges han fet d'aquest personatge?

— Una dotzena, amb molt bona acollida. Aquest és el sisè i un dels de més èxit.

— Quines són les diferències quant a mètode de treball en relació amb la sèrie?

— Als films no seguim cap guió. Tot i que estan basats lliurement en els *manga* de Yoshito Usui, anem improvisant sobre la marxa, fins que al final t'adones que ja el tens llest. També destaca el treball de grafisme, que és bastant més detallat. I que *Shin Chan* és menys groller.

— Com és que Yoshito Usui no signa també els llargmetratges?

— Perquè no li queda temps entre els seus dibuixos per les revistes i per la televisió. Com a molts dels animadors nipons, no deixa que l'ajudin i fa quasi tota la feina ell sol, motiu pel qual li és impossible dedicar-se a fer ni més ni menys que dotze llargmetratges.

— Demanen ajut a experts d'animació per les escenes més difícils?

— En algunes parts del film —on hi ha més parafernàlia visual— vam comptar amb l'ajut dels dibuixants d'un manga molt famós, *Ghost in the Shell* (Mamuro Oshii, 1995).

— Vostè té fills? Veuen la sèrie i els films?

— En tinc i no tinc cap problema que vegin *Shin Chan*. I li asseguro que moltes vegades els nens reals són més difícils d'educar que en *Shin Chan*.

Carles Còdol